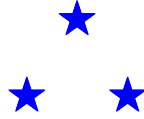

Chương 61

Trò Khôi Hài

Vì chờ thánh chỉ tứ hôn đến, Cố Uyên cố ý sai người ở tiệm tơ lụa chọn loại gấm vóc tốt nhất để người có tay nghề giỏi nhất trong cung may y phục rồi đưa tới phủ, còn đòi hỏi một vị ma ma chuyên môn hầu hạ phi tần trong cung đến bên người hầu hạ.

Từ trước đến nay Tô Thanh đều quen nhìn sắc mặt người khác, bây giờ ngược lại người khác nhìn sắc mặt nàng làm việc, quả thật làm cho nàng nhất thời khó thích ứng. Ngồi không nhúc nhích để người bên cạnh dè dặt khoa tay múa chân trên đầu nàng, vốn tưởng rằng đang yên đang lành đem người trong cung ra ngoài là chặt đứt đường tài phú của người ta, nhưng nhìn vẻ mặt ma ma tràn đầy vinh quang, mới phản ứng tới tuy nói người ta tranh sứt đầu mẻ trán mới được làm người hầu trong cung nhưng Cố Uyên là nhân vật cỡ nào, về phương diện nào đó mà nói muốn vào được Nhiếp Chính Vương phủ sợ còn khó hơn vào cung.

Nghĩ như thế, nàng không khỏi nhớ tới mình ngày đó tâm tư đơn thuần, thiên chân hồn nhiên cho rằng dễ dàng lừa dối để vào vương phủ, so với Cố Uyên đa mưu túc trí, nàng quả thật quá mức ngây thơ rồi.

“Người dựa vào y trang, phật dựa vào kim trang, cách ăn mặc này vẫn còn là bộ dáng con người.” Một tiếng cười khẽ, người trong phòng trang điểm xong lập tức hoàn toàn yên tĩnh, mắt nhìn thẳng lui ra ngoài.

Tô Thanh nhìn một đầu toàn vàng bạc châu báu của mình, lại nhìn thần sắc của Cố Uyên, chỉ cảm thấy đau đầu: “Ta nói “vị Vương gia này”, người đã chiếm cái thân thể này hai ngày, chẳng lẽ còn chưa mệt mỏi sao?”

“Không phiền.” Cố Uyên cong môi cười một tiếng, nâng cằm nàng lên tỉ mỉ quan sát một phen, có vẻ hài lòng gật đầu: “Tuy nói là đầu gỗ nhưng ánh mắt Cố Uyên xác thực rất tốt, thật sự là xem người như bảo bối, ta nhìn cũng thấy ghen.”

Tô Thanh bày ra vẻ mặt không còn gì để nói: “Rốt cuộc người khi nào thì trở về?”

“Đêm nay trở về đi, gấp cái gì?” Cố Uyên bị lời nàng nói chọc cho có chút không vui, buông lỏng đầu ngón tay, cúi đầu nhìn nàng, “Ta không có hứng thú với

mấy ngày tháng an bình nhàn nhã này của các người, thời điểm duy nhất thú vị cũng chỉ có lúc thăm vấn ở Tông nhân phủ, còn có thể có vài việc vui.”

Mấy ngày gần đây có phải Nhiếp Chính Vương hay chạy đến Tông nhân phủ không, tiếng kêu rên không ngớt, rất nhiều tội phạm quan trọng thậm chí không chịu nổi hình pháp bị tước sống đùa bỡn đến chết, tử trạng thảm thiết đến cực điểm. Hết lần này tới lần khác không ai dám lên án, trên triều đình đối với chuyện này cũng bảo trì im lặng không nói, chỉ có trong dân gian có chút tiếng gió, nhiều phiên bản khác nhau.

Tô Thanh nghĩ tới những sự kiện gần đây không khỏi có chút nhức đầu: “Người là sợ hiện tại địa vị Nhiếp Chính Vương quá yên ổn, muốn vô có sinh sự sao? Có một số việc, tương đối là được rồi, tốt không?”

Cố Uyên mím môi cười một tiếng: “Vậy thì phải xem tâm tình của ta.”

Tô Thanh vừa muốn nói gì, ngẩng đầu liền thấy một tỷ nữ vội vã chạy vào, chưa kịp hỏi có chuyện gì đã thấy nàng thở hồng hộc, hai chân khẽ run rẩy suýt chút nữa quỵ xuống đất: “Vương gia, Tô cô nương, hoàng... hoàng thượng đến đây!”

Tô Thanh chỉ biết là muốn tiếp chỉ, lại không ngờ sẽ nghênh đón đương kim hoàng thượng đích thân đến đây.

Tuy nói thân phận Cố Uyên là hoàng thúc của tiểu hoàng đế, sau khi thành hôn, dù nói thế nào nàng cũng coi là hoàng thảm, nhưng hiện tại dù sao cũng chưa trao đổi bất tự, lấy thân phận ngôi cửu ngũ đột nhiên đến thăm Nhiếp Chính Vương phủ, hiển nhiên không phải chuyện đơn giản.

Chẳng lẽ là vì nghe nói nàng thân phận hèn mọn cho nên đặc biệt đến ngăn cản hôn sự này? Vừa nghĩ tới ý niệm này, Tô Thanh như lọt vào sương mù, thất thần theo sau Cố Uyên đi ra, lúc đi qua ngưỡng cửa vấp một cái, nếu không phải Cố Uyên nhanh tay đỡ kịp, suýt nữa ngã cắm đầu xuống đất.

Đuôi lông mày Cố Uyên hơi nhếch lên, hỏi: “Sao vậy, căng thẳng?”

Tô Thanh tức giận trừng mắt hấn, khóe miệng khẽ run rẩy, lại khẩn trương nói không ra lời.

Lúc này cửa chính đột nhiên mở ra, chỉ thấy một bóng dáng vàng chói sáng ngồi rơi vào mắt, còn chưa thấy rõ, nàng vô thức chuẩn bị quỵ xuống hành lễ, nhưng bỗng nhiên cái bóng dáng nhỏ bé vốn đang hết nhìn đông tới nhìn tây kia con mắt sáng ngồi trực tiếp chạy vụt về phía nàng: “Hoàng thảm...!”

Một tiếng hô nũng nịu còn chưa dứt, Tô Thanh đã cảm thấy có cái gì thẳng tắp lao vào trong ngực, lão đảo lui về phía sau hai bước mới miễn cưỡng đứng vững, đợi đến khi thấy rõ người nọ, hai tay liền run lên, thiếu chút nữa theo phản xạ trực

tiếp ném ra ngoài. Nhưng một tia lý trí khiến nàng nhin xuống, sít sao ôm bóng dáng nhỏ bé không để hấn té, Tô Thanh chỉ cảm thấy sắc mặt của mình cuộc đời này chưa từng đặc sắc như thế: “Hoàng... hoàng thượng?”

“Là trăm!” Khi nói lời này vẫn mang một đôi mắt sáng ngời nhìn Tô Thanh không chớp mắt, phảng phất như muốn khắc sâu vào đầu, mở miệng chặc chặc tán thưởng, “Thì ra hoàng thân lớn lên là bộ dáng này! Quả nhiên đẹp mắt, trăm quả thật có con mắt tinh đời!”

Tô Thanh bị phương thức xuất hiện của hấn làm cho mê mang không hiểu.

Nàng lớn lên có đẹp hay không, hình như cũng là vấn đề ánh mắt Cố Uyên, có liên quan gì tới vị tiểu hoàng đế này đâu?

Cố Uyên vốn lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn, mắt thấy hấn mè nheo chuẩn bị chen vào ngực Tô Thanh, duỗi tay kéo hấn từ trên người nàng xuống, ngữ điệu nhàn nhạt: “Là con mắt tinh đời, còn việc học quá nhàn?”

Tiểu hoàng đế nghe vậy mới phản ứng mình vừa rồi quá mức hưng phấn mà nhất thời lỡ miệng, lúc này chỉ có thể bĩu môi bày ra vẻ mặt nịnh nọt, thừa dịp nói: “Hôm nay trăm tới chủ yếu là đem cái này trả lại cho hoàng thân, nhân tiện đến xem hoàng thân xinh đẹp một chút.”

Nói, tư thế đường đường chính chính, phủ tay mười phần.

Tô Thanh vừa nghe xong, bọn cung nữ đã sớm đợi phía sau nâng khay đi vào, từng món trân bảo xa xỉ rơi vào mắt, xung quanh lập tức châu quang lóa mắt.

Tô Thanh nhìn nhiều vàng bạc châu báu như vậy cố nén lăm mồm mới kiềm chế chưa động, chậm rãi nghĩ lại những lời tiểu hoàng đế vừa nói, trong lòng nàng nghi hoặc. Đồ vật đương kim hoàng thượng thiếu nàng? Chuyện khi nào, quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ!

Tiểu hoàng đế thấy trong mắt nàng hoang mang, bàn tay nhỏ bé chấp lại sau lưng giả vờ giả vịt thành cái tư thế đại nhân đi đến trước mặt nàng, hai mắt khẽ nheo lại: “Hoàng thân hoàn thành nhiệm vụ lúc trước trăm ủy thác, thành công quyết rũ được hoàng thúc, hiện tại chút tài vật này đương nhiên là của hoàng thân.”

Giống như sấm sét giữa trời quang, Tô Thanh đứng thẳng tại chỗ bất động, những lời nói phía sau một câu cũng không nghe lọt.

Tin tức đương kim hoàng thượng đích thân tới Nhiếp Chính Vương phủ tuyên chỉ tứ hôn sồi sục truyền khắp kinh thành, đầu đường cuối ngõ nhắm vào suy đoán thân phận Nhiếp Chính Vương, thuyết pháp cũng không giống nhau.

Mà nhân vật phong vân số một kinh thành hiện nay, Tô Thanh đang chống cằm ngồi bên cửa sổ ngắm người, bởi vì chuyện ban ngày quá mức rung động, trong đầu một mảnh hỗn độn, đến bây giờ bóng đêm đã khuya vẫn như cũ chưa kịp hồi phục tinh thần.

Cho nên, người lúc trước ủy thác nàng đi quyền rũ Cố Uyên là cái tiểu hoàng đế này? Tuy nói chuyện Cố Uyên không gần nữ sắc để bị người ta nói ra nói vào, nhưng mà cái tiểu hoàng đế này hình như cũng quá nhân rồi đi, “tri kỉ” vì chung thân đại sự của hoàng thúc nhà mình như thế thật có thể nói là trước nay chưa từng có a.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao khi đó Cố Uyên lại nói vì “Sợ phiền toái” mà lựa chọn lưu nàng lại, có một vị chất tử (cháu) khiến người ta quan tâm như thế, đổi lại là nàng nàng cũng thấy phiền...

Cửa phòng bị người đứng ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, lấy một cái áo choàng khoác lên người nàng, mà Tô Thanh cũng chỉ lười biếng nhướng mi, uể oải nói: “Trở về?”

Cố Uyên nhìn nàng, không nói gì, đưa tay ôm nàng nằm sấp vào lòng hắn, chậm chạp ngồi xuống giường mềm, hỏi: “Còn đang suy nghĩ?”

Hắn hỏi rất hời hợt, Tô Thanh lại bị nheện, sắc mặt trầm xuống: “Có thể không nghĩ sao? Vốn tưởng rằng Vương gia giữ ta lại là vì sắc đẹp của ta, ai ngờ thế nhưng... thế nhưng... thế nhưng là vì sợ hoàng thượng lạm quyền?”

Ngữ điệu của nàng nồng đậm ai oán khiến động tác ngón tay Cố Uyên lơ đãng trên trán nàng hơi khựng lại, nhếch môi cười: “Ta không sợ hắn, chỉ là...”

Tô Thanh không khỏi hiếu kì: “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là, sợ phiền toái.”

Sắc mặt Tô Thanh quần bách, vốn có chút ai oán lại thêm một chút tức giận, tức giận muốn chui ra khỏi lồng ngực cái người này.

Cố Uyên bị bộ dáng oán phụ yêu kiều phiền muộn này của nàng chọc cho buồn cười, đột nhiên tăng lực đạo trên tay trực tiếp nâng nàng lên, răng môi vững vàng khóa lại.

Nụ hôn thâm thúy kịch liệt khiến thần trí Tô Thanh nháy mắt tản ra, trong lúc ý loạn tình mê đầu ngón tay hắn phủ lên da thịt nàng, ngậm khẽ một tiếng, chỉ cảm thấy tư thế ôm nàng đột nhiên hơi khựng lại, cả người bị nam nhân ôm lên, rơi vào trên đệm chăn, gần trong gang tấc là hơi thở nam tính quen thuộc khiến nàng trầm luân.

Tô Thanh cảm nhận được bàn tay rộng lớn của nam tử chậm rãi phủ lên sống lưng nàng, toàn thân mềm mại tùy ý hấn vuốt ve, ánh mắt mê ly, đầu lưỡi liếm qua, từng chút từng chút dè dặt đáp lại, trong lời nói có vài phần trêu chọc, lại có chút ái muội: “Bất kể như thế nào, hiện tại lão gia... nhất định là người của ta, hiện tại đã không thể đổi ý...”

Không gian yên tĩnh một lát, đáp lại nàng là hấn càng tùy ý xâm chiếm, kích thích mỗi một tác da thịt nàng, hơi thở trầm thấp mang theo chút giọng mũi ở bên tai nàng, từng chữ rõ ràng: “Người chính là, Vương phi của ta.”

Trong không khí ái muội như vậy, Tô Thanh chậm chạp hé mắt, cắn một ngụm lên môi hấn.

Lưu luyện triền miên, nhớ tới bộ dáng lúc hai người mới gặp gỡ, nàng ở trong lòng hấn nhin không được nở nụ cười, đột nhiên Cố Uyên ngăn nàng lại, tùy ý nghiêng người đè lên nàng, trong mắt lộ vẻ mê ly, cười nhẹ: “Ta sinh là người của Vương gia, chết là quý của Vương gia! Chỉ cần có thể ở bên cạnh Vương gia, bảo ta lên núi đao xuống biển lửa đều muôn lần không chối từ...”

“Nghe ý tứ vị cô nương này, giống như là muốn bán mình cho bản vương?”

“Vương gia yêu dân như con, sao nữ trơ mắt nhìn một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt bơ vơ giữa cuộc đời này...”

“Xác thực, có chút ý tứ.”

Một câu cuối cùng vừa dứt, rèm buông xuống, những lời còn lại liền dừng ở đoạn này.

Một tháng sau, Nhiếp Chính Vương đại hôn, hoàng thượng hạ chỉ đại xá thiên hạ, cả nước cùng chúc mừng.

Dân chúng trong kinh thành trông mong ngóng chờ đến ngày đại hôn để được nhìn thấy Nhiếp Chính Vương phi trong truyền thuyết, xa xa nhìn lại chỉ cảm thấy hồng y mệnh mông, nhã nhặn lịch sự đứng bên cạnh Nhiếp Chính Vương như một đóa hồng mai nở rộ, tỏa hương thơm ngát.

Một đoạn giai thoại, cử án tê mi, tương kính như tân.

Chương 62

Ngoại Truyện

Có lẽ bởi vì Cố Uyên là vị hoàng thúc thường hay trách móc quá mức nặng nề, từ khi Tô Thanh trở thành Nhiếp Chính Vương phi, tiểu hoàng đế Cố Thần thường thường gọi nàng vào cung, trong mắt người ngoài có cảm giác Nhiếp Chính Vương gia không được ân sủng lắm, ngược lại Nhiếp Chính Vương phi độc chiếm thánh tâm. Nếu không phải tuổi tác hai người chênh lệch quá lớn, chỉ sợ sớm muộn cũng xảy ra tiết mục chú cháu cùng tranh đoạt một nữ nhân.

Cơ hồ ngày nào cũng được tuyên triệu vào cung, hôm đó Tô Thanh mới từ trong cung trở về, còn chưa kịp rửa mặt đã bị Cố Uyên kéo ra ngoài, chưa kịp mở miệng hỏi thăm, thân thể chợt nhẹ đã bị đặt lên giường mềm trên xe ngựa. Bị vây trong cuộc sống cung đình sớm đã có chút nhàm chán, Tô Thanh vừa thấy tình huống này, nhin không được hai mắt sáng ngời: “Đây là chuẩn bị đi đâu?”

Cố Uyên ngồi bên cạnh nàng, duỗi tay vén lọn tóc rũ xuống trán nàng vén lên, nói: “Mấy ngày gần đây trong triều không có chuyện gì lớn, ra ngoài giải sầu.”

Tô Thanh nhớ tới những lời hôm nay Cố Thần nói với nàng, không khỏi liếc hần một cái: “Không phải là hoàng thượng nói tình hình chiến sự gần đây có hơi căng thẳng sao?”

Động tác của Cố Uyên dừng một chút, khoe môi cong lên: “Đều là chuyện nhỏ.”

Tô Thanh nhìn thần sắc hần, cười tủm tỉm nhích người qua, vòng tay ôm hông hần, tựa nhẹ vào người hần, nhu hòa hỏi: “Vậy theo Vương gia cái gì mới là chuyện lớn?”

Cố Uyên thấy nàng dựa vào gần như thế, thu hết nét mặt tươi cười của nàng vào đáy mắt, đôi mắt như mặt hồ yên tĩnh khẽ rung động, thuận thế nhẹ mút đôi môi đỏ mọng của nàng, hỏi ngược lại: “Người cứ nói đi?”

Tô Thanh bị hần trêu chọc cười khanh khách, trong lòng cao hứng, đáy mắt có ý cười: “Muốn nói chuyện lớn, có chuyện gì lớn hơn việc tạo một cái tiểu vương gia đâu?”

Quả nhiên Cố Uyên hơi sững sờ, khẽ cau mày, Tô Thanh cho là hấn mắt húng, không ngờ lát sau hấn lại ngẩng đầu lên, gật đầu đáp: “Xác thực như thế.”

Tô Thanh ghen, có loại cảm giác tự bê đá đập chân mình, đang sững sờ, cảm giác được thân thể hấn chậm rãi nhích lại gần, bỗng nhiên tim đập điên cuồng, cuống quýt chặn hấn lại.

Nhìn gò má đã đến gần trong gang tấc kia, trong lòng nháy dựng, rõ ràng động tác của nàng là ngăn hấn tiến thêm một bước, lúc này lại chủ động tiến về phía hấn. Trên mặt đã lâu không có cảm giác ngưng ngưng, nàng né tránh ánh mắt chăm chú của hấn, thanh âm cũng nhũn ra: “Hôm nay vào cung, nhìn thấy bộ dáng hoàng thượng khả ái như thế, nô tỳ quả thật có chút... động tâm... Nếu cùng Vương gia có hài tử... chắc hấn... chắc hấn...”

Nàng “chắc hấn” nửa ngày, có chút cảm giác xấu hổ đã lâu chưa có.

“Thích như vậy, tự mình sinh một đứa là được.” Thanh âm trầm thấp mà dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu, lộ ra một tia ôn nhu ngày thường khó thấy được.

Dứt lời, bàn tay to rộng của hấn duỗi qua đây, ngay sau đó, tà áo bỗng nhiên bị nói lỏng, đúng lúc bên ngoài có một ngọn gió thổi vào, váy áo nàng thoáng bay lên, mon trón da thịt có một chút cảm giác mát.

Thân thể Tô Thanh nháy mắt mềm nhũn, cuống quýt đề tay hấn lại, ánh mắt xuyên qua khe hở màn xe nhìn thấy thị vệ đang nghiêm chỉnh đi bên ngoài, tức giận sảng giọng: “Cũng không nhìn một chút bây giờ đang ở hoàn cảnh nào!”

Cố Uyên rũ mắt thoáng nhìn qua đôi tai hơi ửng đỏ của nàng, thần sắc trong mắt khẽ rung động. Đột nhiên duỗi tay kéo Tô Thanh qua, cất giọng kêu: “Lận Ảnh!”

Lận Ảnh vốn đang chậm rãi đi bên cạnh, nghe tiếng đáp: “Ồ đây!”

Cố Uyên phân phó: “Lên đường đến Phù Dung viên. Trên đường đừng để người nào quấy rầy, kêu mọi người cách xa ba trượng. Xe ngựa, để A Mạc đến đánh xe.”

Mặc dù Lận Ảnh không hiểu tại sao lại đột nhiên kêu Bộ Mạc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, trong chốc lát đã bố trí thỏa đáng.

A Mạc chậm rãi đánh xe ngựa chạy ra khỏi thành.

Tô Thanh thủy chung bị Cố Uyên ôm vào ngực, quần áo hơi nói lỏng ra khiến nàng không dám lộn xộn, lại bởi vì dọc đường đi ngón giữa của hấn như có như không trêu chọc, toàn thân nàng nóng lên, hô hấp cũng có chút trầm thấp. Gò má đỏ ửng làm dung nhan nàng càng thêm kiều diễm, duỗi tay muốn ngăn cái tay không an phận của hấn lại, đúng lúc xe ngựa lắc lư một trận, chỉ cảm thấy lực đạo

da thịt chạm nhau đột nhiên tăng lên, nhịn không được thẹn thùng kêu rên, có loại cảm giác không thể không chế dục vọng.

Hơi hoảng thần một chút đã cảm nhận được quần áo hoàn toàn bị cởi ra, xung quanh gió thổi qua có cảm giác mát, đột nhiên ngừng đầu chạm phải cặp mắt thâm thúy như sóng biển gào thét kia, toàn thân cảm thấy nóng ran, đầu ngón tay hấn dùng lực, tiếng thở dốc cũng bắt đầu chậm rãi tản ra.

Đồng thời môi cũng vững vàng bị khóa lại, nàng cúi đầu kêu một tiếng đau đớn, bởi vì sợ người khác nghe được mà càng lộ vẻ thẹn thùng, có loại cảm giác trêu chọc không nói nên lời. Trong chớp mắt, càng cảm nhận rõ ràng xúc giác trơn trượt trên người, vốn là xâm chiếm từng chút từng chút biến thành cướp đoạt không hề kiêng nể.

Một chút lý trí cuối cùng cũng mất, cảm giác hồ thẹn cùng dục vọng không cách nào kiềm chế được hòa vào nhau, nàng vươn tay vòng qua cổ hấn, vuốt ve thuận theo sóng lưng, cho đến bên hông, tháo dây lưng hấn, dùng sức kéo ra, lộ ra đường cong cực đẹp mắt nửa thân trên của hấn.

Sau một nụ hôn sâu gần như hít thở không thông đó, nàng nâng thân lên, từng điểm từng điểm mút vào môi cùng cảm hấn, tham luyện nhẹ nhàng nhắm nháp lồng ngực phập phồng của hấn. Theo xe ngựa lộc cộc lắc lư, cảm giác kích thích khi phải tránh đi tai mắt người khác khiến toàn thân mang theo một loại hưng phấn chưa bao giờ có, khi chỗ nhạy cảm cuối cùng bị hấn hoàn toàn lấp đầy, nàng mơ hồ cảm thấy người kia càng thở dốc trầm trọng, toàn thân trong nháy mắt bỗng nhiên cứng đờ, trong chốc lát liền có một lực lượng dẫn dắt nàng, trời đất quay cuồng vững vàng bị áp dưới thân thể.

Đường núi gập ghềnh, hai thân thể cũng theo đó mà lắc lư lên xuống, tiếng ngâm trong cổ họng cũng không nhịn được mà thoát ra, sau đó phảng phất như triết để buông lỏng, càng ngày càng phóng túng tùy ý. Dục vọng từng chút từng chút bị phóng thích, cảm thụ thân thể dung hợp dựa sát vào nhau, cuối cùng vang lên một tiếng than nhẹ trầm trầm, đem động tĩnh cuối cùng hoàn toàn chôn sâu trong cơ thể.

Cũng không biết rốt cuộc là hấn điên cuồng hay nàng điên cuồng, hoặc là cả hai người bọn họ không hẹn mà cùng tùy hứng điên cuồng, vứt bỏ hết tất cả quan niệm thể tục, chỉ làm theo ý muốn bản thân.

Cho đến khi xuống xe, xung quanh đã hoàn toàn yên tĩnh, trong xe ngựa vẫn còn lưu lại không khí ái muội của hơi thở dục vọng một lúc trước.

Lúc xuống xe Tô Thanh lưu ý thấy ánh mắt cổ quái của Bộ Mạc nhìn lại đây, nhịn không được ho nhẹ một tiếng: “A Mạc, không cần nhìn ta như vậy, đây chỉ là

chương ngoại truyện thôi, muốn nhìn thì đi nhìn lão Tương đi, ta thật không phải cố ý...”

Lời lão Tương (tác giả) thuyết minh: “Ta cũng không phải cố ý. Ta chỉ nghĩ muốn chấn động một chút mà thôi.”

Bộ Mạc: “...”